

1

Електросяєвом місяця
в морі проміння стенається.
Море рокоче і біситься,
магії чорній скоряється.

Хвилі, шаленством огорнені,
дико ревуть, неприручені.
Гинуть в борні, непокорені,
гаснуть, притлумлені, змучені.

Електросяєвом місяця
в'ється проміння, стенається.
Море рокоче і біситься,
магії чорній скоряється.

2

На камені, що аж пашить од спеки,
лежу, сповитий теплим вітровінням.
Нерідний метр — цей клекіт хвиль далекий
із незнайомим мерехким іскрінням.

Пригнічений, за хвилями хисткими,
що йдуть і йдуть, чітких не бачу ліній.
Одні — піністі, з бризками рясними,
а другі — ледь гойдають обрій синій.

Навкруг — яріння, рухи, перемови,
об скелі розбиваються чекання...
Я не збагну цей плескіт загадковий,
як море не збагне мої питання.

Білий цвіт магнолій —
ніби людський зір.
Страшно жить на волі:
чути бурі вир.
Ніби скельця, хвилі
тьмяно лискотять.
У поживклім зіллі
ящірки мигтять.
Стеж, немов лелітки,
листя довгий слід:
там приник до квітки
жінки юний вид.